

gaa op eller ned i Fremtiden. Det er en Misforstaaelse at tro, at dette er Hovedspørgsmaalet. Det er nærmest et rent agitationalt Spørgsmaal, som jeg paa dette Tidspunkt skal afholde mig fra at have nogen Mening om. Jeg vil kun hævde, at det er en underordnet Side ved Sagen. Det, der skal, bør og maa naas, er at bringe Forsvarssagens Behandling baade nu og i Fremtiden uden for de almindelige Partistridigheder, som ganske sikkert ville vedblive og nødvendigvis maa vedblive, hvor man har en konstitutionel Forfatning.

Spørgsmaalet er da, om det nu er det rette Tidspunkt til Løsningen af Opgaven. Var det ikke det, burde man absolut med hele den Alvor, som denne Sag maner til, forsøge at faa Løsningen udsat, og man maatte da have en Mening om, hvorledes Forholdene skulde udvikle sig, for at Tidspunktet kunde blive gunstigere. Jeg er ikke saa heldig at kunne det, jeg er af den Opfattelse, at den Forandring, der er tilvejebragt i dette Land med Hensyn til Regeringsforholdene, netop betegner det naturlige Tidspunkt til at forsøge Vejen. Jeg gentager, hvad jeg sagde før, at Ordførers Bemærkninger sigte bestemt i den Retning, at det fra det store Flertals Side ønskes lige saa alvorligt, som det ønskes af os andre, at vi maa naa frem til et saadant Punkt, hvor vi faa en fra alle Sider anerkendt Løsning af denne Sag.

Noget andet er det, om det Forslag, der foreligger, i sine Detailler er saa heldigt formet, som man kunde ønske. Jeg er tilbøjelig til at mene, at det paa visse Punkter burde være noget anderledes. Jeg maa gøre opmærksom paa, at de Forslag om Kommissioner, der have foreligget, have været af to bestemte Kategorier, nemlig enten en blandet Kommission eller en parlamentarisk Kommission. Den her foreslaaede Kommission kan jo ikke siges at være nogen af Delene, den er noget for sig. Det er muligt, det er rigtigt, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved. Jeg holdt mig til den Udtalelse, som faldt fra Krigsministeren ved Finanslovens første Behandling og blev gentagen af Konseilspræsidenten ved dette Forslags Forelæggelse, og som i øvrigt findes antydet i Motiverne, nemlig at Formaålet er at naa til det Punkt, jeg før nævnte, en Forsvarsplan, almindelig antagen fra alle Sider. Ud fra det vil jeg ogsaa være tilfreds med Kommissionen, men det forhindrer jo ikke, at jeg kan antyde enkelte Ting, jeg kunde ønske at faa noget bedre Besked om, end jeg synes der foreligger, naar man holder

sig til Forslaget i sin Almindelighed. Jeg vil da først gøre opmærksom paa, at det staar mig ikke klart, hvorvidt de 4 tilforordnede staa som Medlemmer af Kommissionen, eller om de blot staa som en Hjælp, der skal stilles til Raadighed til at skaffe Oplysninger, tilrettelægge Arbejdet for Kommissionen osv. Man har efter min Formening Ret til at antage begge Dele. Der staar nemlig, at de ikke have Stemmeret i Kommissionen, men deraf skulde man slutte, at naar dette overhovedet omtales, ere de i øvrigt Medlemmer af Kommissionen. Men paa den anden Side staar der i Indledningen, at Kommissionen bestaar af 19 Medlemmer, 18 valgte af de to Ting og en Formand valgt af Regeringen. Hvis dette er rigtigt, kunne de tilforordnede ikke betragtes som Medlemmer af Kommissionen, end ikke som Medlemmer, der ikke have Stemmeret. Det forekommer mig, der ligger en Uklarhed der. Det gør jo mindre til Sagen, men jeg skal sige, hvorfor jeg kunde ønske det bestemtere præciseret. Spørgsmaalet er jo nemlig det, at hvis disse tilforordnede ere Medlemmer af Kommissionen, er det deres Ret at faa deres Forslag optagne i Betænkningen og overhovedet at stille Forslag saaledes, at alt det Materiale, der fremkommer, vil blive fremsat og forelagt for alle, for saa vidt det er tilgængeligt for Offentligheden i det hele taget — der er jo to Afsnit, et fortroligt, som der nødvendigvis maa være, og et ikke fortroligt. Hvis de have denne Ret, kan jeg meget godt forstaa den Stilling, der er tildelt dem: for jeg erkender, at den er i alt Fald i Overensstemmelse med de Udtalelser, Konseilspræsidenten ved en anden Lejlighed har fremsat angaaende Sagkundskaben. Men jeg ved ogsaa, der er en hel Del, der vilde være meget betænkelige ved den Rolle, der paa den Maade er tildelt Sagkundskaben, og det er Grunden til, at jeg omtaler det her. For at hæve den Uklarhed en Smule, tillader jeg mig da at stille det Spørgsmaal til Konseilspræsidenten, om de tilforordnede have Ret til at stille Forslag, og om disse ville blive optagne i Betænkningen, uanset om de faa Tilslutning fra de øvrige Medlemmer, saa at disse Forslag som Materiale ere tilgængelige for alle andre.

Disse Bemærkninger har jeg ønsket at gøre med Hensyn til selve Forslaget, men de maa ikke misforstaaes. Jeg har kun fremsat dem, fordi der i mange Kredse er en Del Frygt og Ængstelse for, at Sagkundskaben skal blive sat saa stærkt til